ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ РОЗВИТКУ РИНКІВ В УКРАЇНІ

Синявська Ю.
Національний університет харчових технологій

Як відомо, позитивні результати в розбудові ринкової економіки можливо досягти, якщо широко застосовувати нову техніку і технології, встановлювати новий інформаційний спосіб виробництва. При цьому об'єктами регулювання можуть виступати товарні ринки, оскільки вони являються сукупністю відносин

товарного обміну, що пов'язує в єдиний механізм виробників і споживачів товарів [1, с. 16].

Конкурентоспроможність підприємств прямо пов'язується з їхньою здатністю пропонувати на ринку нові товари і послуги належної якості. Тобто, чим гнучкішою є національна система технічного регулювання та стандартизації, тим швидше продукт зможе вийти на ринок.

Нинішня модель управління товарними ринками в Україні відзначається значним переважанням в сторону накопичення початкового капіталу, який при цьому використовується неефективно, малою зацікавленістю держави до їх розвитку, незначним попитом до товарів національного виробництва та заселенням у роздрібній мережі товарів закордонного походження, навіть з тих груп товарів, які постійно були національними.

В Україні реформа національної системи технічного регулювання та стандартизації розпочалася у 2010-2011 рр. й полягала у спробі повного відтворення регуляторних норм ЄС, зокрема щодо обов'язкової сертифікації харчових продуктів, запровадження системи ринкового нагляду, відмови від доринкового контролю та запровадження контролю за товарами, розміщеними на ринку. Відбувся чіткий розподіл повноважень органів державної влади щодо нагляду за безпечністю харчових і нехарчових продуктів. Розпочався процес скасування обов'язкової сертифікації.

У такій ситуації бажано було б державі приділяти більшу увагу розвитку товарного ринку. При повній безконтрольності стихійний вплив законів формування ринку товарів породжує нестійкість розвитку всієї економіки країни, а виникнення різних видів диспропорцій у несприятливих умовах призводять до неминучої кризи [1, с. 149-150].

Починаючи з 1995 р. і до цього часу, ринки капіталу в Україні розвиваються дискретно і фрагментарно, недостатньо виконують основні свої функції. На ринках капіталу накопичилися проблеми, які потребують невідкладного розв'язання. Насамперед, це стосується розвитку інфраструктури ринків капіталу, зосередження укладення договорів купівлі-продажу цінних паперів на фондових біржах та інших організаторах торгівлі цінними паперами, розбудови Національної депозитарної системи, вдосконалення механізму захисту прав інвесторів.

Виправлення зазначених вад ринку капіталу в Україні потребує як поліпшення загальноекономічних умов (структурної перебудови економіки, вдосконалення законодавчо-нормативної бази, поліпшення процесу розкриття інформації на основі загальносвітових стандартів), так і активізації участі держави у створенні передумов для ефективного спрацювання ринкових механізмів, у підтримці або безпосередньому створенні інститутів ринку за принципами та стандартами, прийнятими в ЄС.

Процес розвитку ринку капіталу має відбуватися за такими основними напрямами: узгодження темпів розвитку фінансового і реального секторів економіки; проведення фундаментальної реформи чинної системи фінансового регулювання і контролю (насамперед, для попередження кризових ситуацій), вдосконалення механізмів підтримки НБУ фінансових інститутів у частині надання ліквідності й компенсаційного фінансування [2, с. 383-384].

Зміни в економіці України за останні роки потребують вирішення проблеми формування конкурентоспроможного ринку праці. У країні створився досить су-

перечливий «клубок» соціально-трудових відносин, у якому сполучені масштабна нерегламентована зайнятість, низька мотивація до праці і заробітна плата, погіршення якості робочої сили, приховане безробіття.

Подальше поліпшення ситуації на ринку праці в Україні можливо шляхом об'єднання та координації зусиль органів влади, громадськості та роботодавців у реалізації наступних кроків: сприяння забезпеченню ефективної зайнятості населення шляхом залучення інвестицій та створення нових робочих місць; сприяння підвищенню рівня мобільності робочої сили шляхом поширення оперативної інформації про становище на регіональних ринках праці, зокрема з використанням єдиного інформаційного простору щодо загальнодержавного банку вакансій та професійно-кваліфікаційного складу шукачів роботи; створення ефективного механізму підтримки працівників, які опинилися під загрозою звільнення, в тому числі залучення до оплачуваних громадських робіт та надання фінансової підтримки Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття для фінансування витрат в умовах зростання безробіття та звуження можливостей працевлаштування тощо [3, с. 179-180].

Як бачимо, розвиток основних видів ринків в Україні потребує вирішення ряду нагальних проблем, активізації взаємодії держави та всіх субєктів господарювання. Виключно налагоджена робота ринків в України забезпечить створення вітчизняної економічної системи ринкового типу та стане підгрунттям для забезпечення економічного зростання.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Беззубченко О.А. Особливості включення України до світового ринку товарів та послуг / О.А. Беззубченко // Вісник Маріупольського державного університету. — 2011. — № 2. — С. 145-154.

2. Ручкіна В.М. Інституційне середовище фінансового ринку України в умовах глобалізації / В.М. Ручкіна // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. — 2012. — № 1. — С. 378-385.

3. Юрик Я.І. Аналіз основних тенденцій розвитку ринку праці України / Я.І. Юрик, І.Л. Жук // Інноваційна економіка. — 2013. — № 6. — С. 173-180.

Науковий керівник: Біла І.С.